

LA CAMPANA DE GRACIA

DOÑARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TÓT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

MARISC DE LA TEMPORADA

El cranc

TORNA A TRONAR

Un ultimatum ve a ésser com un tron d'aquests que acostumen a precedir les tempestes. Quan la premsa anuncia que tal Govern ha enviat un ultimatum a tal altre, el públic internacional sent l'emoció dels perills pròxims i dels fets sensacionals. El nom mateix d'aquest document diplomàtic, *ultimatum*, té ja un so d'amenaça. Ara el Govern conservador d'Anglaterra ha llençat un ultimatum damunt del Govern nacional d'Egipte.

Torna a tronar en el cel internacional. Vindrà la tempesta? De moment, Egipte s'ha ajupit, si us plau per força, a pagar la formidable indemnització de mig milió de lliures esterlines exigida per Anglaterra a conseqüència de l'assassinat de Sir Lee Stack. Però queden encara algunes qüestions en l'aire. Hi queden, sobretot, la qüestió de l'estada d'un exercit britànic a Egipte i la qüestió del Sudan. Ens decantem a creu que després del tron de l'ultimatum anglès no vindrà desseguida una tempestat violenta. Però la nuvolada s'ha fet més espessa, més carregada d'electricitat, i és molt possible que dintre uns quants mesos o dintre uns quants anys, esclati amb fúria. Hi ha trons que signifiquen, no el començament de la tempesta, sinó un avís.

Després de la gran guerra, el cel del món no s'ha asserenat prou bé. Sovint el travessen, com una cavalcada sinistra, els núvols negres. I els ultimatus que els Governs llencen, criden la tempesta i el perill. Els crits d'aquesta mena són una imprudència en els dies d'avui. I és una tristesa que sigui la Gran Bretanya la qui llenci ara els ultimatus contra una nació feble i jova. Si durant la granguerra els anglesos van lluitar per la llibertat de les petites nacions, per què esclafen ara, en plena pau, una petita nació d'antiguitat gloriosa i ben digna de la llibertat?

JA reposa en el Panteó, on els morts olímpics de la França, recullen la glòria permanent, De les injúries passades, dels atacs i de les negacions, ja no en resta res. En Jaurés ha entrat en el santoral laic de França. De França i de l'Humanitat. Ja és un nom amb eterna consagració.

Dues multituds ben distintes han presentat el seu doble enterrament. Fou el dia 2 d'agost quan passaven les seves despulles pels carrers de París. Ningú cridava, visca la guerra! però era la guerra. Els clarins ferien l'aire, omplien els carrers els sorolls rítmics dels regiments, el trèmol de *La Marseillesa* pujava al cel, i ningú, per dignitat nacional o per estoicisme gosava a cridar: visca la pau! Solament les cendres d'en Jaurés, sacrificat a la guerra, primer mort de la guerra, eren, cendres i tot un visca a la pau. El mataren per creure un fanàtic que el seu verb podia encendre en la multitud una revolta contra l'hecatombe.

Ara, una altra multitud envoltava les seves cendres, tretes de l'humil cementiri provincial d'Albó. Tot el que París té d'universal i de fraternari, les seguia. An allí els comunistes, en reglres denses; allí els socialistes; allí els republicans; allí la gentada badoca, però també fervorosa; allí el govern radical, allí la selecció d'avançada. Per l'estació, pels bulevards, per les grans places, davant i dintre del Panteó, dos crits, omplint-ho tot, ressonant per tot París: Visca en Jaurés! Visca la pau! Els regiments presentaven armes al mort, que morí per la pau. En lloc de les banderes militars, les banderes vermelles del proletariat. En lloc de l'ordre de mobilització clavada en les cantonades, les alocucions convocant al poble a retre homenatge al cabdill antinacionalista.

En deu anys, el socialisme havia avençat des de les catacumbes al poder. En deu anys, els que havien usat del gladi, havien sucumbit sota el gladi. En deu anys, la república vituperada, havia conquerit la victòria i volia conquerir la pau. En deu anys, en Jaurés, com el socialisme havia passat de la mort a la resurrecció triomfant.

Fora de Rússia, cap poble, ha ofert a un

socialista aquestes honres pòstumes. Macdonald pot entrar en el palau de Chequers a condició de respectar els fonaments de l'imperi, però cau a l'endemà. Jaurés, entra en el Panteó pels segles del segles. A Macdonald, la corona el va consagrar. An en Jaurés, ni en el trasllat de les seves cendres, l'han perdonat els nacionalistes que el mataren.

PARADOX

França ocupa el seu lloc

Anys enrera véiem sovint en els periòdics d'esquerra acusacions contra França, que era presentada per alguns com un cas de regressió. Es deia que la França tradicionalment esquerrista i revolucionària havia renegat dels seus principis i s'havia convertit en una força conservadora i fins reaccionària.

Amb pos temps n'hi ha hagut prou per a desfer l'equívoc. Avui trobem a França en el lloc que li correspon: lloc d'esquerra, lloc d'avançada; lloc d'exemple, lloc d'honor. Sota el Govern radical, França adquireix novament les característiques polítiques, socials i idealistes que constitueixen la seva tradició. Potser alguns actes concrets del Govern Herriot, són equivocats. Potser els ministres francesos no han estat prou hàbils en algunes de les seves determinacions i actituds. Però per damunt de les anècdotes i dels detalls hi ha el fet essencialíssim de la nova col·locació sòlida de França en el lloc de la més ampla llibertat.

El criteri esquerrista del Govern francès a l'interior fa joc amb la seva política internacional, sincerament pacifista i encaminada a l'establiment entre els pobles d'Europa i del món, sinó d'una fraternitat cordial—que això avui seria demanar massa—almenys d'una avinença lleal i d'un recíproc respecte.

D'aquesta manera s'ha esvaït alhora les temences dels esquerristes que consideraven ja a França com una força de reacció, i les il·lusions dels dretistes que comptaven ja amb el reforç decisiu de França en la obra de resistència als corrents de transformació social.

En la mateixa hora que França afirma la seva posició lliberal i democràtica en el món, reb la doble escomesa de les dretes i de l'extrema esquerra, que en el fons és també una força de regressió i de despotisme. Aquella famosa frase francesa: ni reacció ni revolució susceptible d'ésser mal interpretada, té ara una aplicació recta i

clara en la doble resistència a l'impuls de retrocés i a la follia comunista.

França actua com a cap de les forces democràtiques que sostenen la causa de la civilització. El predomini de qualsevol de les dues forces contràries portaria als pobles i els homes a una lluita ferotge en la qual naufragarien els guanys que la civilització ha obtingut a través dels segles per a l'esperit humà.

França no deserta. França no recula. No deserta ni recula davant de l'assalt reaccionari, ni davant de l'assalt de la barbàrie oriental. Es, ara més que mai, el centre del món, el guiatge dels homes de llibertat i la fortlesa dels grans principis que han de dur a una societat millor dins els límits de la naturalesa humana.

FULMEN

Igualtat cultural

Les esquerres governamentals, continuen a França desenrotllant el programa que feren triomfar l'onze de maig. El govern d'Herriot no recula davant de cap escomesa; no l'aturen les estridències reialistes, ni els esgarips cardenalís, ni l'apatritisme dels dogmàtics alsacians. Ni el preocupa gens l'atribulació política internacional de Mr. Baldwin. França té els seus destins propis i un lloc preminent en la missió orientadora de la democràcia mundial.

El cas d'Herriot és un cas d'honradesa governamental, que no es veu gaires vegades Herriot és un polític burgès d'extrema esquerra que ha governat molts anys seguits la ciutat més característicament burgesa de França. Es una lionès de cor i de cos enter: reflexiu, ponderat i sobri, sentimental i irònic... Potser hi ha en la seva lògica una espurna d'ànima de parroquià distingit d'un d'aquests Cafés de Comerç que es troben en totes les grans ciutats franceses.

Però la frase que s'ha volgut fer blasme ha resultat potser un elogi. Car no hi ha gran mal en que un governant no sia acadèmic ni picaplets, ni eloqüent garlaire. I la bonhomia expressiva, l'austera familiaritat i l'honest crítica d'un café provincial, desdiiuen menys del que sembla de les funcions rectores d'un Estat. Herriot està tant lluny dels Numa Roumestan com dels Pacheco. Cau de ple dins de la llei de gravitació dels grans destins de França del seu ritme espiritual. Home d'esquerra, es sent retingut per la clara remor de la llei cartesiana, ço és, la veu d'un racionalisme reprimat i elegant, del dubte senyorial i temperat d'un estoicisme raonat i transcendent.

Aquesta filiació doctrinal entroncada amb les més pures tradicions de la democràcia francesa, és la força secreta que comunica a la tasca governamental d'Herriot, aqueix admirable esperit de continuïtat i realitzacions inflexibles.

No hi ha en aqueixa noble tasca claudicacions ni negligències. L'esforç més important que s'ha dut a terme pel redreçament econòmic d'Europa i la fortificació dels principis pacifistes, es deu a Herriot. França deurà a aquest home, tan exempt de superfluitats patriotes i de lirismes vacuus, l'impuls més ferm de la seva reconstitució econòmica i del seu alt esperit orientador...

La missió renovadora del govern francès s'aferma ara amb un nou esclat, per les lleis dictades en matèria d'ensenyament públic. L'orientació vers l'igualitarisme docent n'és ben palesa...

La lluita de classes és més terrible en el terreny de la cultura, perquè és més sorda i perquè no la senten més que alguns esperits isolats. Calia que les grans masses proletàries s'adonguessin de la cruel injustícia que se'ls fa allunyant-les de les aules universitàries. A França, el govern, ha donat el primer pas en aquest sentit. Es una mica vacil·lant encara, però el camí és tan ple de promeses que hem de sentir el pler inefable de la glòria que es va acostant.

Al capdell de l'educació popular hi ha el govern del poble.

GLICINI

DE SABADELL

L'homenatge an en Manuel Ribot i Serra

Prou comèdia!

El qui no conegués la idiosincràcia dels que volen ésser a Sabadell els seus guiadors espirituals, tanmateix quedaria meravellat al veure el neguit que ara passen aquests elements amb la destitució *manu-militare* de que ha estat objecte del càrrec d'arxiver i cronista de Sabadell, l'amic de l'ànima, en Manuel Ribot i Serra.

Nosaltres, amics sempre de la veritat que del César, no sabem comprendre els escarafalls d'aquests senyors que, de des de les pàgines de llurs periòdics, fa dies vénen plorant d'una manera que fins mou a pena.

Ara—pel que no ho sabia—ens enterem de la personalitat literària de l'excel·lent poeta sabadellenc; ara ja no es recorden d'aquelles lluites polítiques passades, en la que, aqueixos mateixos que avui es posen les mans als caps, li negaven llavors, no solament carta de ciudania, sinó que anaven més lluny encara discutir el valer literari d'en Manuel Ribot i Serra, quan era ja la seva obra reconeguda i estimada per la gent lletrada de casa nostra i per distingits escriptors de la Ibèria.

Però el curiós del cas, no és pas el que deixem dit, no. Hi ha quelcom pitjor, quelcom que indigna més: és la manca de sinceritat d'aquests puritans, d'aquesta mena de gent que, fora del seu centre polític, tot és xorquesa. Ells són els escollits, els primmirats, i els que entraran, indubtablement molt aviat, en el regne del cel... catalanista.

L'acord que l'Ajuntament del Directori va prendre referent al nou nomenament d'arxiver i cronista de Sabadell, prescindint del que amb tant amor ho era, sense costar-li a la ciutat una sola pesseta, va ésser pres precisament per elements que no fa gaire — políticament parlant — eren molt amics dels catalanistes: en Lluís Molins i Voltà i en Joan Grau i Puig. El primer, soci actiu encara de la "Lliga Regionalista", i el segon ex-Pontífex màxim del desaparegut "Centre Català".

Doncs, bé, si la "Lliga Regionalista", creu—com realment ho és—una injustícia el que s'ha fet amb la persona d'en Manuel Ribot i Serra, ha de començar per dir públicament que, si abans a la "Lliga" hi cabia tothom, com a la romana del diable, ara no hi tenen dret aquells que, per misèries humanes, han permès un acte com el que comentem.

I, si aquests no hi tenen dret, com se les arreglarà també el *Diari de Sabadell* amb el nou nomenament d'arxiver i cronista a favor del seu *expert* col·laborador el prevere Mossèn Gaietà Clausellas i Aimeric? Com és que el *Diari* dels intel·lectuals sabadellencs, tan indignat aquests dies amb la destitució del senyor Ribot, no hagi escrit encara uns mots referents an aquest flamant nomenament?

Oh! És que el *Diari de Sabadell*, no s'atreveix a parlar d'aquest mal negoci, perquè a darrera del nou cronista, hi ha tota la ciència dogmàtica haguda i per haver, en la que hi van a pouar les llumneres de Sabadell, i això com es comprendrà, no és pot comentar.....

Si no hi ha prou pit per a dir les coses pel seu propi nom, deixeu-vos d'homenatges, car el millor que es pot fer a un home, a un amic, és retre-li sinceritat, i aquesta gràcia ennoblidora és sols filla ben amada dels que professen la veritat, i que per això vosaltres no podreu estimar mai.

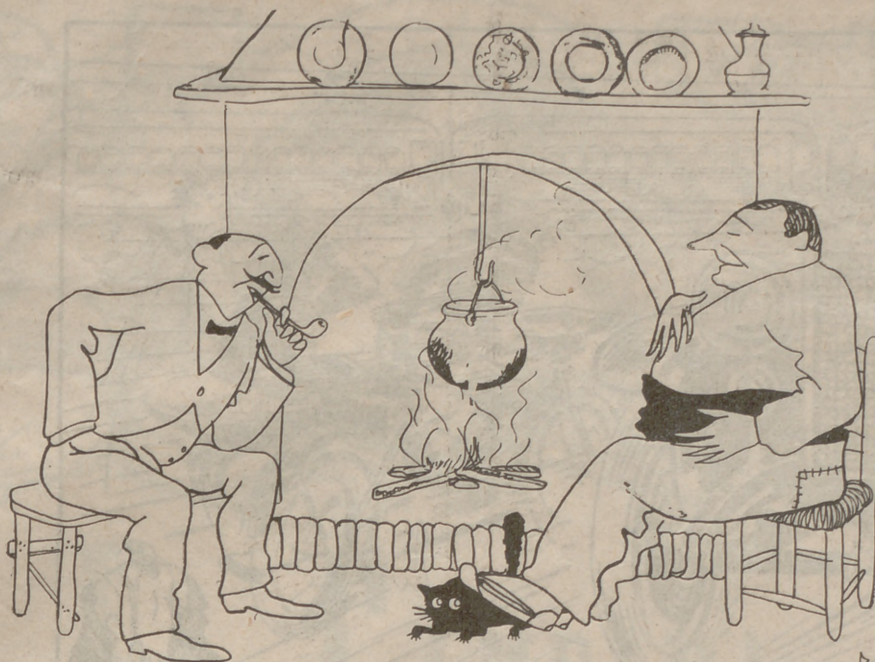
LLUM DE GANXO

ARA VA BÉ

Sense crits, sense soroll, ni calar foc a cap casa, ni trencar a cops de roc els vidres dels carruatges; sens batre's a cada punt amb la policia armada, com feien, ja fa molt temps,

les "sufragetes" més braves en el territori anglès que diu que és terra de calma; sense mítings exaltats, ni seguida propaganda, ni demanar-ho a ningú ni sols dir una paraula se'ls ha concedit el vot a les dones d'aquí Espanya, que és un país avançat, encara que no ho sembla gaire. això del vot femení no sé pas per quina gràcia, ens ha ben vingut del cel com la pluja i les ventades. Sia com sia, és veritat que la cosa ja està en marxa, i que en molts ajuntaments disposen de "concejals", començant pel de Madrid, que vol anà a l'avançada en quant sia reformar la desballestada màquina de l'Hisenda comunal amb la seva burocràcia. Si Madrid fa dies té regidores que treballen i fan anà el personal més dret que una sargantana, no comprenc per quin motiu no hem de tenir-ne nosaltres, tot comptant amb el floret que brillen en alguns rams que tenim en alguns rams de l'activitat humana. Jo em daleixo per saber quines seran les cridades a rumbejar el faixí o la venera escarlata de trobar-les-hi una màcula de "regidora" i provar per penjar-les uns versets que punxin com l'etzevara. Si l'avia meva que fa molts anys que el món va deixarme avui aixequés el cap i vegés això que passa, crec que del mateix esglai tornaria a morir a l'acte. Però són coses del temps, el Progrés segueix la marxa i aquell que el vol aturar es trenca la carcanada. Les dones ja tenen vot, les dones ja són cridades a prendre la seva part en la vida ciutadana; ja van als ajuntaments

a fiscalitzar la tasca dels regidors; i aviat si ningú les entrebanca i la cosa va seguint, ens les faran "diputades" provincials, i fins a Corts, i després per a premiar-les "senadores" les veurem, àlies, "mares" de la pàtria. perquè puguin reposar de les fatigues passades i poguer trencar el son quan les sessions sien llargues. Jo per el que pugui ésser ja li he dit a la de casa: —Si et fan regidora a tu me'n aniré a viure a França.— I la pobra m'ha respost: —No en seré si no t'agrada.

FLOK

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

CARTES DE FORA

BLANES

Fa alguns dies, que, en les columnes de l'"Autonomista", diari de Girona, un senyor firmat E. P. va al·ludir als joves de Blanes en general per la indiferència que mostren davant els problemes vitals i en particular a les Societats Obreres, lamentant-se de que aquestes, en comptes d'ensenyar-los-hi el veritable camí de la vida, els hi proporciona cartes, ball i alcohol, pervertint son esperit d'una manera nefanda, a lo qual vaig a fer una observació.

L'article del senyor E. P. és, desgraciadament, una veritat, però el senyor E. P., abans d'al·ludir a totes les Societats i als joves, devia estar-ne ben convençut, ja que, en aquesta vila, hi ha una Societat que amb el nom de "Sindicato Unico de Trabajadores" està totalment fora d'aquest cercle viciós en que el senyor E. P. posà a les Societats.

En aquesta, no hi ha cartes, ball ni alcohol, ja que els individus que la formen, lluny d'immiscir-se en aquestes baixeses, senten un veritable amor per la cultura i convençuts de que

ella és l'única capaç de regenerar als pobles, lluiten impertèrrits fins arribar al seu noble i enlairat fi.

I ja que el senyor E. P. ens va parlar de les Societats d'aquesta vila, per què no féu menció de la "Casa del Pueblo"?

En aquesta Societat, encara que per desgràcia està impregnada dels tres susdits factors, hi ha una gran biblioteca, la que consta de més de sis cents llibres, i en la que la joventut s'està instruint cada dia.

Quedem, doncs, que encara que hi hagi en aquesta vila una part de vici i degeneració, com diu el senyor E. P., n'hi ha una altra que, amb braó, digne d'una joventut optimista i plena d'aspiracions, lluita amb fe per a treure d'aquest mal camí als companys de l'aimada població.

E. C.

Segons diu en "Somniator" a "Las Noticias" els melquidistes celebren conciliàbuls nocturns al "Casino de Madrid" en els quals tan aviat són set, com vint, segons el vent polític que bufa.

Vint melquidistes junts? Això sols ja és un gran aconeteixement.

No em creia pas que n'hi haguessin tants!

Els federals han celebrat un míting per a combatre el propòsit de l'actual Ajuntament de no deixar alçar el monument d'en Pi i Margall al lloc que va escollir-li Barcelona en uns moments d'entusiasme popular.

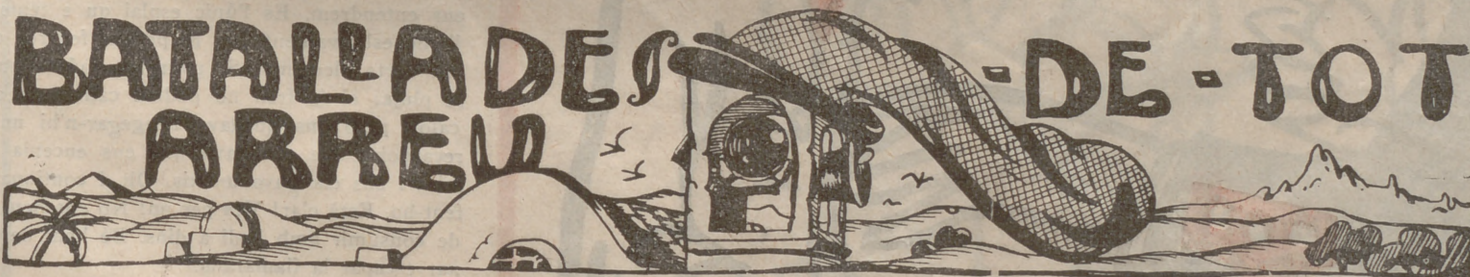
Està bé el míting, però millor estaria poguer infiltrar les seves doctrines humanitàries als que avui el volen arreconar per encongiment espiritual.

Protestem enèrgicament, com a republicans que som i hem estat sempre, del monument poca-solta que ha fet en Blay an en Pi i Margall i que es vol encolomar a la ciutat perquè porti una altra vergonya eterna al seu dessobre.

També protestem de que es vulgui conviar el lloc on s'havia acordat.

Llegim en la premsa:

"En el Gobierno civil (Murcia) se ha recibido un telegrama del pueblo de Lorca dan-

L'ESPANYOLADA

Encara l'"espanyolada"? Encara, sí, senyors. A la majoria dels espanyols els és indiferent que en un teatre elegant de qualsevol gran capital d'Europa se'ls pinti d'una manera grotesca, absurda i ximple. La majoria dels espanyols, com no viatgen ni coneixen idiomes, no s'enteren d'aquestes coses. I els pocs que

El teatre a Londres

se'n enteren somriuen amb tristesa perquè ens mereixem la burla. Ens mereixem la burla de que, davant un públic d'escots i petxeres nevades, en el "Prince of Whales Theater" de Londres, juguïn un "sketch" qual acció passa a Espanya en el que els homes, además d'anar vestits de "majo" de cromó, porten, sempre, el ganivet a la boca, i les dones, de "madroñera", com és natural en totes les "espanyolades", fumen puro!

Nosaltres, francament, no hem vist mai a les dones espanyoles fumar puro. Tan sols en les classes mal dites aristocràtiques les senyores, després del dinar o del te, acostumen fumar-se un cigarret... però un cigarret de ros i perfumat tabac d'Egipte. I això no és pas una regla general a la que es subjectin totes les senyores.

Ve't aquí perquè ens ha causat tan profunda estranyesa veure aparèixer en l'escenari del "Prince of Whales Theater" una espanyola fumant un puro. De primer hem sentit un xic d'indignació, després un xic de fàstic, després un xic de llàstima. Però hem comprès que aquests bons anglesos tenien raó en pintarnos com ens pinten, ja que l'espanyol és un animal que, per comptes de fomentar la seva educació, la seva cultura, fomenta la seva llegenda de poble pintoresc. Avui nosaltres no

ens volem convèncer de que ésser pintoresc no és un valor, i ho és, en canvi, ésser civilitzat.

LA NEU

Una de les nostres lectures predilectes és la de les narracions de viatges. Daniel de Foe i Juli Verne són els nostres déus, uns déus

Noies groenlandeses

amables que han omplert la nostra fantasia de meravellosos paisatges desconeguts coberts per cels de decoració de teatre i poblats per homes diferents a nosaltres. Els viatges de La Perousse, del capità Cook, les "Vint mil llegües de viatge submari", el "Robinson Cru-

soe", els films impressionats a les nevades plànures d'Alaska...

La neu té un gran atractiu per a nosaltres.

Els esports de neu a Saint Moritz

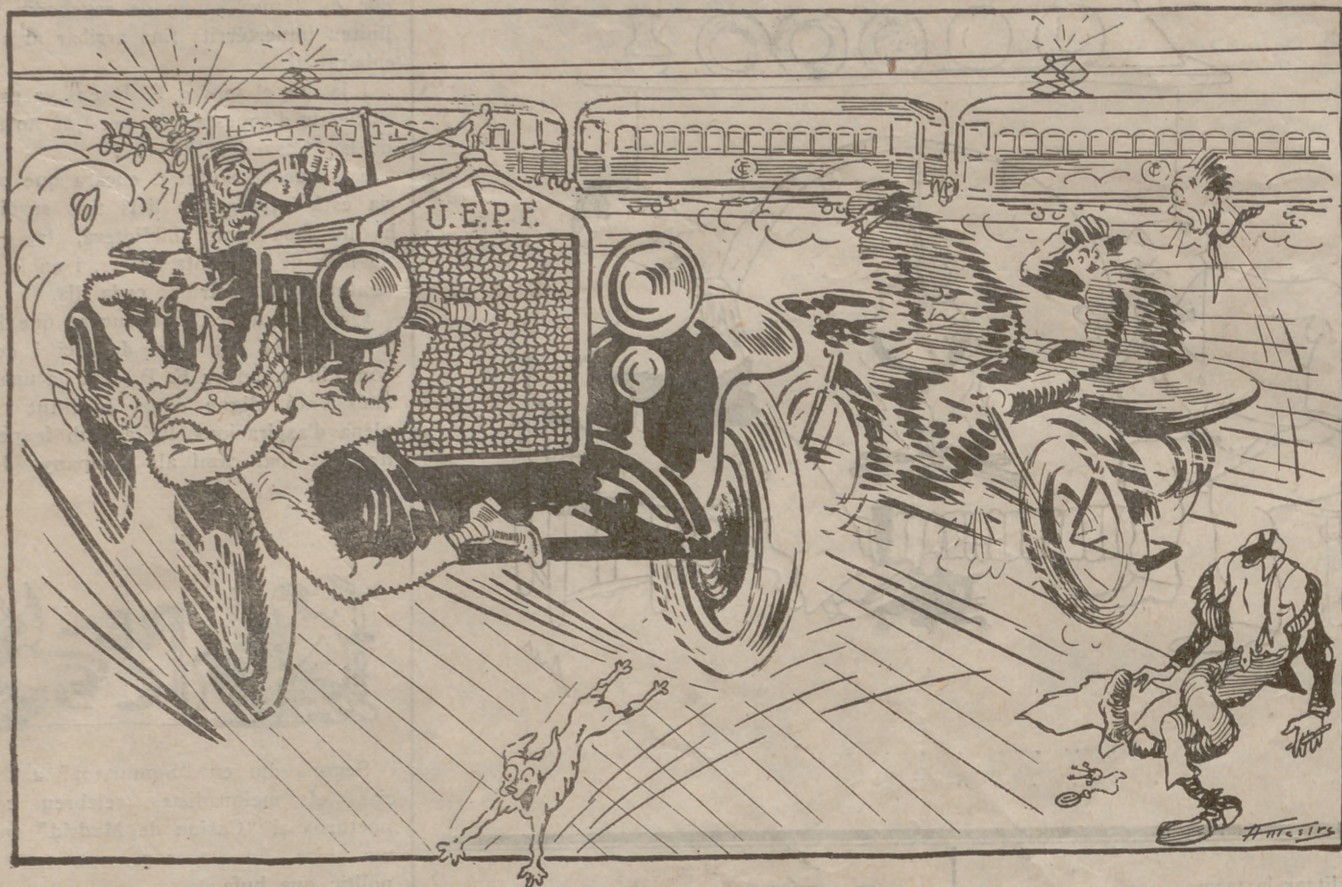
Des de la que hem vist als nostres bellíssims Pirineus, fins a la que hem vist a Chamonix i a Saint Moritz, i fins a la que hem vist—en fotografia—a Groenlàndia.

Una morsa gegantina

Ens plauen totes les neus: l'elegant i la científica, la de comèdia aristocràtica i la de novel·la d'aventures.

A CENT PER HORA

Les armes de la Mort

UN POBRE REMATAT

—«Noi, vas casi desnudo y eso no puede ser!»

—Doncs, miri, senyor guàrdia, haurà d'ésser perquè no puc anar de cap altra manera.

do cuenta que anoche, durante la representación de la obra "El Dictador", en el teatro "Guerra" al simular la destrucción de una tienda de campaña un actor hizo estallar un petardo alcanzando el fogonazo a varios espectadores, que sufrieron heridas leves."

Els socialistes diuen que no tenen res que veure amb en Salas Antón.

Ho trobem molt natural. Creiem que en poden ben fer cas omís.

Nosaltres sentim simpaties pels esperits de ferro que no claudiquen mai. Pensin com pensin. Però ens han repugnat sempre les banderetes de campanar.

La Cambra del govern egipci ha acordat trametre als Parlaments estrangers i a "Societat de Nacions" la seva protesta per l'actitud del govern britànic enfront d'Egipte.

No sabem què en sortirà de tot això; però d'una espurna més petita en sortí el gran incendi de la Guerra Europea.

I tothom espera que baixin les subsistències. No tingueu pas por, que les subsistències no baixaran per ara. Què no veieu que amb l'humitat que regna aquí a la terra es mullarien i no els agrada viure entre tant mullader?

Ah! I si vosaltres us trobessiu tan amunt com elles que estan pel damunt de tot i vegeu tot el que va passant, què baixariu? Doncs, elles tampoc.

Està clar, al passar per la plaça de Catalunya ens hem preguntat: Què hi fan aquí? Una plaça de braus?

—No, senyor, no; hi fan un "Metro".

—Un "Metro"? Però si això ja té un quilòmetre i encara no s'acaba.

—Doncs, miri, hi fa un "Metro".

Misteris de la vida que qualsevol els entén.

A Madrid ja fa dies que la ballen amb el conflicte de la carn.

Ja ho sol dir el rector en el seu predicot: "La carn! La carn! Es un dels més forts enemics de l'ànima".

Però, veieu: a Madrid és un dels més forts enemics del cos. No hi ha carn i ja hi tenen conflictes.

A veure si els ho arregla cap rector amb algun predicot.

Ara sí que farem broma; ara resulta que tampoc podem renegar. Amb això si que no ens entendrem. Es l'únic esplai que teníem i l'únic esbravament. No hi podem fer res contra certs elements. Si plou no podem aturar la pluja; si fa fred no podem canviar-lo amb calor, però ens quedava l'engegar-n'hi un de recargolat que semblava que ens encenia una mica i ens eixugava un xis. Oh, i continuarem fent-ho. Està clar! Vés per on! No ens hem pas de consumir amb l'odi a dins. Bé hem de deixar escapar la flamarada.

Nosaltres som uns tranquils i res ens immuta. Tant ens fa si plou com si pedrega. A voltes ens posem tristos per qualsevol cosa que passa que nosaltres voldríem que no passés, però desseguida tornem a ésser nosaltres i tornem a divertir-nos perquè sí, perquè no volem apurar-nos en res, perquè hauríem d'enfadar-nos masses vegades i amb masses coses, i nosaltres la tranquil·litat ja la portem per llei atàvica. La tenim per herència.

Què cau un llamp? Que caigui, senyal que li vé de gust i deixeu-lo fer. Tantes coses voldríem que caiguessin, que ja no ens ve d'aquí.

Aquestes pluges són molt empipadores aquí i al Marroc. Al Marroc es veu que hi plou de debò. Segons el comunicat oficial, la major part de les baixes del combat de Xeruta-Zoc-el-Arba és possible que hagin estat negats per les rieres que cresqueren imprevistament.

Ja veieu si són doloroses i perjudicials aquestes pluges. I pensar que afavoreixen els camps i que preparen l'anyada vinent.